

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392533040/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

den første Dag, men så de to andre — å, det var også Anes Skyld — ja, hvor han hadede hende, hun — — — — — inden han ret vidste af det, var han på den gamle, kendte Vej derom, farende af Sted i fuldt Løb, for at overdøve den manende Stemme, sparkende til Vejens Småstene og forhærdende sit sønderlidte Hjærte — han skulde vise Alf — men trods alt var han kun lidet kry til Mode, hvert Øjeblik parat til at vende om.

Det var nu også et trist Vejr; grå, urolige Skyer jog hen over Himlen, oppe over Bjærgfyrrenes stride Toppe kom de og fløj ud over Engene, hvor de mange Vandspejl blinkede i det flygtende Lys som våde, skælvende Øjne. Regnen stænkede i kolde, metalhårde Dråber, og Vinden tudede så sørgeligt som en vildfarende Hund.

Skulde han ikke vende om? han havde jo heller ikke sagt nogen Besked derhjemme — da — dér nede lå Birtes Hus mellem Pilene, Tue så den lave, lune Stue for sig, Bilæggerovnen, Klapbordet og — han løb til, så Pytterne sprøjtede om ham, hen ad Vejen, ned ad Markstien og ind i Haven. Han standede i Forstuen med Klinken i Hånden — der var så stille, endnu mere stille end ellers, kun Blæsten sukede om Huset — ingen Rok snurrede derinde, og Uret var standset. Han blev pludselig så forunderlig angst og skottede tilbage, om Døren stod åben til Flugt, jo, den gabede ud til det mørke Land — skulde han — da hørte han en sagte Klage inde fra Stuen, det var Anton — Anton — hurtigt fik han Døren op og tumlede ind — der var bølgmørkt i Værelset, kun Sengene skinnede — han hørte en rejse sig og humpede ham i Møde.

«Hvem dér?» skreg han og klamrede sig til Døren.

«Årk, Gud — er det den lille Inspektør?» lød Birtes Stemme, og nu skimtede han hendes store Skikkelse

og Ansigt. «Ja, tænkte jeg det ikke nok, han vilde komme, men jeg kunde ikke få sendt Bud, og selv kunde jeg heller ikke gå, men det nytter vist ikke noget i Dag, der blir nok ingen Leg, for —»

«Anton — Anton,» stammede Tue.

«Ja, Anton —» sukkede Birte — «åh, To-ve, han er så møj ringe — jeg frygter rent —»

Tue stirrede med opspilede Øjne — dér henne i Sengen — det jamrede og peb som et sygt Dyr, og Luften var indeklemt og —

«Birte, Birte — tænd Lys!»

«Ja, Lys — hvor har jeg det — å, jeg er rent fra det — men bi lidt,» hurtig tog hun om sit Forklæde og åbnede Kækkeøvnslågen, så det røde Lys i en Flammevifte strålede ud i Mørket.

«Og dér, i de grove, hvide Puder, lå Anton — var det ham? — med glødende Ansigt — som en Markedsballon — med fugtigt-sort Hår og forvildede, blakkede Øjne — hans store Hænder famlede over Dynen, og det klynkede og klagede i hans Hals.

En frygtelig Svimmel greb Tue, det var, som hans Hjærte sprang op at bløde, og som Blodet strømmede ned ad ham — han så i et forvildet Syn Alfs Ansigt, da han lå og skulde dø — en Dag han trods Moders Forbud havde kigget ind til ham — han kunde ikke glemme det — hans Ansigt havde været så hvidt, så hvidt, med de violblå Øjne vidt opspilede og de fine Fingre klamrende sig til Lagenet — men samme Stønnen — samme Rædsel i Blikket — var det muligt, skulde Anton også dø? var det Straffen, fordi han havde taget ham som Erstatning for Brøder?

Han så forvirret op på Birte, der med klagende Stemme fortalte, hvordan Anton pludselig var bleven syg forgangen Aften, hvordan det var blevet værre ud på Natten og den følgende Dag, hvor han havde ligget i ét Skrig og været rent vild af sig. — —